

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 56.259/3
van 27 mei 2014

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot opheffing van artikel 18 van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 april 2005 betreffende de toepassing van de heffing in de sector melk en zuivelproducten en tot wijziging van diverse bepalingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 december 2012 betreffende contractuele betrekkingen en samenwerking in de sector melk en zuivelproducten’

Op 29 april 2014 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot opheffing van artikel 18 van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 april 2005 betreffende de toepassing van de heffing in de sector melk en zuivelproducten en tot wijziging van diverse bepalingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 december 2012 betreffende contractuele betrekkingen en samenwerking in de sector melk en zuivelproducten’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 20 mei 2014. De kamer was samengesteld uit Jan SMETS, staatsraad, voorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Kaat LEUS, staatsraden, Jan VELAERS en Johan PUT, assessoren, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Dieter DECOCK, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 27 mei 2014.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

VOORAFGAANDE OPMERKING

2. Rekening houdend met het ogenblik waarop dit advies gegeven wordt, vestigt de Raad van State de aandacht van de regering op het feit dat de verkiezingen van 25 mei 2014 tot gevolg hebben dat de regering sedert die datum en totdat een nieuwe regering is verkozen, niet over de volheid van haar bevoegdheid beschikt. Dit advies wordt evenwel gegeven zonder dat wordt nagegaan of dit ontwerp in die beperkte bevoegdheid kan worden ingepast, aangezien de afdeling Wetgeving geen kennis heeft van het geheel van de feitelijke gegevens die de regering in aanmerking kan nemen als ze te oordelen heeft of het vaststellen of het wijzigen van verordeningen noodzakelijk is.

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

3.1. Het om advies voorgelegde ontwerpbesluit strekt in de eerste plaats tot opheffing van artikel 18 van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 april 2005 ‘betreffende de toepassing van de heffing in de sector melk en zuivelproducten’. De opheffing van artikel 18 van het besluit van 15 april 2005 dient te worden gekaderd in de nakende – op 1 april 2015 – afschaffing van de melkquota. Uit de toelichting bij het ontwerpbesluit blijkt dat “[o]p dit ogenblik (...) heel wat informatie-inzameling omtrent melkleveringen [gebeurt] in uitvoering van de Europese quotareglementering”.¹ Om toelichting gevraagd, verduidelijkte de gemachtigde in dit verband dat

“(aan)gezien deze bepalingen (van de Verordening nr. 595/2004) blijven voortlopen na 01/04/2015 (...) deze verordening nog niet (wordt) opgeheven en (...) daarmee op Europees niveau nog niet de rechtsgrond voor erkenningen (vervalt). Desalniettemin is deze niet meer nodig voor de laatste afhandelingen van het quotumstelsel en mogelijke inningen. Wij wensen daarom artikel 18 van het BVR heffing in de zuivelsector te schrappen om een nieuw erkenningssysteem op te zetten voor de periode post melkquota”.

3.2. Met artikel 15 van het ontwerp wordt dan ook beoogd in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 december 2012 ‘betreffende contractuele betrekkingen en samenwerking in de sector melk en zuivelproducten’ een nieuw hoofdstuk 5/1 betreffende “de erkenningen van kopers en de verplichte aangiften in de sector melk en zuivelproducten” in te voegen.

¹ Zie de Nota aan de leden van de Vlaamse Regering, p. 1.

In dit verband lichtte de gemachtigde nog toe dat “[v]erordening nr. 479/2010², artikel 2 lid 3a (...) de rechtsgrond [is] voor de vraag aan kopers om het eiwit- en vetgehalte maandelijks door te geven van de ontvangen leveringen. Deze gegevens hebben we immers nodig om te voldoen aan de technische berekening onder artikel 2 lid 3 a van V. 479/2010.”

Als sluitstuk van die ontworpen erkenningsreglementering bevat artikel 16, 3°, van het ontwerp een machtiging aan de Vlaamse minister, bevoegd voor het landbouwbeleid en de zeevisserij, om de bevoegde diensten aan te wijzen die belast zijn met de controle van de erkenningsvoorwaarden en de ontvangst van de leveringsgegevens.

3.3. De overige bepalingen van het ontwerp, die moeten worden gezien in het licht van verordening (EU) nr. 1308/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 2013 ‘tot vaststelling van een gemeenschappelijke ordening van de markten voor landbouwproducten en tot intrekking van de Verordeningen (EEG) nr. 922/72, (EEG) nr. 234/79, (EG) nr. 1037/2001 en (EG) nr. 1234/2007 van de Raad’, strekken er in hoofdzaak toe een aantal technische wijzigingen aan te brengen in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 december 2012. Het merendeel van de om advies voorgelegde bepalingen hebben tot doel een aantal technische wijzigingen aan te brengen in het besluit van 14 december 2012: waar in dat besluit wordt verwezen naar verordening (EG) nr. 1234/2007, is het de bedoeling om in de desbetreffende artikelen te verwijzen naar de overeenstemmende bepalingen van verordening (EU) nr. 1308/2013.

3.4. Artikel 10 van het ontwerp strekt er dan weer toe een machtiging te verlenen aan de Vlaamse Regering om de uitbreiding van voorschriften van een erkende producentenorganisatie, een erkende unie van producentenorganisaties of een erkende brancheorganisatie goed te keuren wanneer is voldaan aan de voorwaarden vermeld in artikel 164 van verordening (EU) nr. 1308/2013. In dat geval kan de Vlaamse Regering bepalen dat marktdeelnemers of groepen die niet bij een genoemde organisatie of unie aangesloten zijn en die voordeel hebben bij die activiteiten, de financiële bijdrage die de leden betalen, of een gedeelte daarvan, moeten betalen conform de voorwaarden, vermeld in artikel 165 van diezelfde verordening.

4.1. De meeste bepalingen van het ontwerpbesluit vinden rechtsgrond in artikel 4, 1°, van het decreet van 28 juni 2013 ‘betreffende het landbouw- en visserijbeleid’ waarbij aan de Vlaamse Regering machtiging wordt verleend om, binnen de bevoegdheden vermeld in artikel 6, § 1, V, en artikel 6, § 1, VI, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, ten aanzien van de activiteiten, vermeld in artikel 3, § 1, van datzelfde decreet en van de producten die het resultaat zijn van die activiteiten, alle maatregelen te nemen voor de uitvoering van de Europese en andere internationale akten. Voor sommige van de ontworpen bepalingen dient bijkomend nog een beroep te worden gedaan op een andere rechtsgrond biedende bepaling van datzelfde decreet van 28 juni 2013.

² Verordening (EU) nr. 479/2010 van 1 juni 2010 van de Commissie ‘houdende bepalingen ter uitvoering van Verordening (EG) nr. 1234/2007 van de Raad met betrekking tot de kennisgevingen van de lidstaten aan de Commissie in de sector melk en zuivelproducten’.

4.2. Zo vindt artikel 1 van het ontwerp tevens rechtsgrond in artikel 4, 2°, a), van het decreet van 28 juni 2013, op grond waarvan de Vlaamse Regering de voorwaarden kan bepalen voor alle handelingen die verricht zijn in het kader van de activiteiten, vermeld in artikel 3, § 1, van dat decreet en die handelingen of de steller van die handelingen kan onderwerpen aan een voorafgaande keuring, erkenning of machtiging, en de voorwaarden tot verlening, wijziging, behoud, verlenging, inperking, uitbreiding, schorsing, opheffing en intrekking van de erkenning of machtiging bepalen.³

4.3. Voor de artikelen 3 tot 9, 17 en 18 van het ontwerp wordt, naast artikel 4, 1°, van het decreet van 28 juni 2013, rechtsgrond gevonden in artikel 30, 1°, van dat decreet. Luidens de laatst vermelde bepaling komt het de Vlaamse Regering toe om in het kader van de gemeenschappelijke marktordeningen ten aanzien van de actoren die actief zijn in de sectoren vermeld in artikel 3, § 1, van het decreet, de voorwaarden te bepalen waaronder de erkenningen van verenigingen of groeperingen van die actoren worden verkregen, gewijzigd, behouden, verlengd, ingeperkt, uitgebreid, geschorst of ingetrokken.

4.4. Gevraagd naar de specifieke rechtsgrond voor artikel 10 van het ontwerpbesluit, antwoordde de gemachtigde het volgende :

“Met artikel 10 van het ontworpen besluit wordt de invoeging van artikel 14/1 en 14/2 beoogd.

Het nieuwe artikel 14/1 betreft de mogelijkheid tot uitbreiding van voorschriften van een erkende PO, UPO of BO, binnen de voorwaarden die de verordening daarvoor oplegt. Die bepaling vindt rechtsgrond in artikel 29, §3, van het decreet van 28 juni 2013.

Het nieuwe artikel 14/2 betreft de mogelijkheid om een bijdrageplicht, opgelegd door een PO, UPO of BO aan de leden, te veralgemenen voor andere marktdeelnemers binnen de door de verordening gestelde grenzen. Die bepaling vindt rechtsgrond in artikel 29, §1, 2° van het decreet van 28 juni 2013. Voor die bijdragen biedt artikel 4, 5°, van het decreet van 28 juni 2013 bijkomend rechtsgrond. Die bepaling verplicht immers de verplichte bijdragen ter bekrachtiging voor te leggen aan het Vlaams Parlement.

Voor zover de artikelen (...) uitvoering geven aan verordening 1308/2013, zal ook artikel 4, 1°, bijkomende rechtsgrond bieden.

Voor beide artikelen kan gewezen worden op het advies van de Raad van State, afdeling wetgeving, nr. 52.249/3 van 4 november 2013. Het in dat advies besproken ontwerp bevatte eveneens bepalingen rond uitbreiding van voorschriften en het veralgemenen van de bijdrageplicht. Daarin werden dezelfde rechtsgronden aangehaald (zie punten 4.2 en 4.3 van het advies in kwestie).”;

en:

“Voor de algemeen verbindendverklaring van de overeenkomsten is de rechtsgrond artikel 29, § 1, 2° van het decreet, gecombineerd met paragraaf 3 van datzelfde artikel. In artikel 14/2 is het inderdaad artikel 29, § 1, 3°”.

Samengevat, vindt artikel 10 van het ontwerp rechtsgrond in de artikelen 4, 1°, 4, 5°, 29, § 1, 2° en 3°, en 29, § 3, van het decreet van 28 juni 2013.

³ Zie ook *sub* 4.7 het antwoord van de gemachtigde op de vraag naar de rechtsgrond van artikel 15 van het ontwerp.

4.5. Om toelichting gevraagd naar de rechtsgrond voor de artikelen 11, 12 en 13 van het ontwerp, verklaarde de gemachtigde dat :

“De door u aangehaalde artikelen van het te wijzigen besluit waren gebaseerd op artikel 3, § 1, 1°, van de wet van 28 maart 1975. Die rechtsgrond is vervangen door artikel 4, 1°, van het decreet van 28 juni 2013. Er wordt geen beroep gedaan op andere rechtsgronden.

De wijzigingen in die artikelen beperken zich bovendien tot het aanpassen van relevante verordnungsartikelen naar aanleiding van het in werking treden van verordening 1308/2013.

Inhoudelijk vormen de aangehaalde artikelen uitvoering van de keuzemogelijkheden die de verordening biedt (verplichten van schriftelijke contracten en het krijgen van gegevens om de drempel van de onderhandelingsvolumes te controleren). Die artikelen vormen dus uitvoering van de verordening.

Zoals hierboven gesteld worden geen inhoudelijke wijzigingen aangebracht, maar worden de verwijzingen naar de geldende verordening bijgewerkt.”

4.6. Voor de artikelen 14, 16, 2° en 3°, van het ontwerp wordt in hoofdzaak rechtsgrond geboden door artikel 4, 1°, van het decreet van 28 juni 2013 en, bijkomend, door artikel 4, 3°, ervan. Aan die laatste bepaling ontleent de Vlaamse Regering de bevoegdheid om ten aanzien van de in artikel 3, § 1, van het decreet van 28 juni 2013 vermelde activiteiten, en van de producten die ervan het resultaat zijn, alle maatregelen te nemen voor de invoering en de uitvoering van kwaliteitssystemen, voor de toekenning van kwaliteitslabels en oorsprongbenamingen van regionale of lokale aard.

4.7. Om toelichting gevraagd wat de rechtsgrond van artikel 15 van het ontwerp betreft, verklaarde de gemachtigde :

“Artikel 15 van het ontwerp beoogt de invoeging van de nieuwe artikelen 19/1 en 19/2.

Het nieuwe artikel 19/1 vormt eigenlijk de voortzetting van de erkenningsregeling die opgenomen is in het op te heffen artikel 18 van het besluit van de Vlaamse Regering van 25 april 2005 (zie artikel 1 van het ontwerp (v)oor de opheffing). Voor het nieuwe artikel 19/1 is de rechtsgrond te vinden in artikel 4, 2°, a), voor zover de erkenning na afloop van de melkquotaregeling niet meer gesteund is op de Europese verordeningen. Bijgevolg zou artikel 4, 2°, a), van het decreet van 28 juni 2013 mee moeten opgenomen worden in de aanhef (zie antwoord op vraag 13 voor de aard van de erkenning).

Het nieuwe artikel 19/2, eerste lid, bevat de verplichtingen die kopers van melk moeten voldoen. Het betreft het doorgeven van gegevens. Dat aspect blijft wel Europees bepaald. De rechtsgrond blijft dus artikel 4, 1°, van het decreet van 28 juni 2013. Het tweede en derde lid volgen echter de rechtsgrond van artikel 19/1, daar ze gerelateerd zijn aan de erkenning.”

Met deze uitleg kan worden ingestemd.

4.8. Samengevat vindt het om advies voorgelegde ontwerp rechtsgrond in de artikelen 4, 1°, 2°, a), 3° en 5°, 29, § 1, 2° en 3°, 29, § 3, en 30, 1°, van het decreet van 28 juni 2013.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

5. Gelet op hetgeen *sub* 4.1 tot 4.8 is opgemerkt, dient in de aanhef van het te nemen besluit nog bijkomend melding worden gemaakt van de artikelen 4, 2°, a), en 4, 3°, van het decreet van 28 juni 2013.

De verwijzing in de aanhef naar artikel 30 van het decreet van 28 juni 2013 kan voorts concreter worden gemaakt door meer specifiek te verwijzen naar artikel 30, 1°, van datzelfde decreet.

6. In de aanhef dient, ten slotte, nog te worden verwezen naar het overleg tussen de gewestregeringen en de federale overheid op 20 februari 2014, bekrachtigd door de Interministeriële Conferentie voor het Landbouwbeleid op diezelfde datum.

Artikel 3

7. Onder meer in artikel 3, 1°, van het ontwerp wordt gewag gemaakt van artikel 154, eerste lid (lees: lid 1), van verordening (EU) nr. 1308/2013. Op de vraag waarom er niet wordt verwezen naar lid 3 van artikel 154, dat volgens de concordantietabel overeenstemt met het vroegere artikel 126*bis* van verordening (EG) nr. 1234/2007, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Het eerste lid is wel degelijk de juiste verwijzing, aangezien de oude bepaling en de in het ontwerp aangehaald(e) bepaling inhoudelijk overeenkomen. Dit is dan vermoedelijk verkeerd opgenomen in de concordantietabel”.

Dit is correct.

8. In artikel 3, 2°, van het ontwerp schrappe men de woorden “wordt telkens”.

9. Waar in artikel 3, 3°, van het ontwerp wordt verwezen naar artikel 156, tweede lid (lees: lid 2), van verordening (EU) nr. 1308/2013, dient te worden vastgesteld dat in deze verordeningsbepaling wordt doorverwezen naar artikel 161, lid 1, van die verordening. De gemachtigde verklaarde daarover :

“Artikel 156, tweede lid van V 1308/2013 verwijst naar de algemene bepalingen van erkenningen producentenorganisaties en artikel 161, eerste lid naar deze specifiek voor de zuivelsector. In artikel 161 wordt ook al verwezen naar de algemene bepalingen dus deze zijn hier ook al meegenomen. Het te wijzigen besluit richt zich uitsluitend op de zuivelsector, zodat een verwijzing naar de voor die sector specifieke artikelen de meest opportune keuze lijkt.”

De verstrekte antwoorden (zie ook hierna *sub* 10 en 13) geven ervan blijk dat de stellers van het ontwerp ervoor opteren om waar mogelijk te verwijzen naar de sectorspecifieke bepalingen uit de verordening. Allicht betreft het hier dan ook een vergissing en is het wel

degelijk de bedoeling te verwijzen naar artikel 161, lid 1, van verordening (EU) nr. 1308/2013, zodat het ontwerp op dit punt dient te worden aangepast.

Artikel 4

10. In artikel 4, 1°, van het ontwerp wordt gewag gemaakt van artikel 152, derde lid (lees: lid 3), van verordening (EU) nr. 1308/2013. In de concordantietabel wordt nochtans gewoonweg gewag gemaakt van artikel 152. De gemachtigde wijst er op dat “het derde lid specifiek is geschreven voor de zuivelsector en [dat] lid 1 en 2 hier niet relevant zijn”.

Met deze zienswijze kan worden ingestemd.

Artikel 5

11. In artikel 5 van het ontwerp schrappe men de woorden “, tweede lid,”.

Artikel 6

12. Met instemming van de gemachtigde, verwijze men in artikel 6 van het ontwerp beter naar artikel 154, vierde lid, *a*), van verordening (EU) nr. 1308/2013.

Artikel 7

13. Gevraagd naar de reden waarom in artikel 7 van het ontwerp gewag wordt gemaakt van artikel 163 van verordening (EU) nr. 1308/2013, terwijl in de concordantietabel wordt verwezen naar artikel 157, lid 3, van die verordening, antwoordde de gemachtigde wat volgt:

“Omdat artikel 163 specifiek bepalingen bevat over de erkenning van brancheorganisaties in de zuivelsector en de bepalingen onder artikel 157, lid 3 algemeen zijn. In artikel 163 worden de voorwaarden uit artikel 157 reeds meegenomen.”

Hiermee kan worden ingestemd.

Artikel 9

14. De gemachtigde gaat er mee akkoord dat het beter is om in artikel 9 van het ontwerp te verwijzen naar artikel 163, derde lid, *a*), van verordening (EU) nr. 1308/2013.

Artikel 10

15. Het valt op dat artikel 10 van het ontwerp niet geheel overeenstemt met de tekst van verordening (EU) nr. 1308/2013. Zo wordt bijvoorbeeld in artikel 164, lid 1, van die

verordening gewag gemaakt van “een beperkte periode”, en is zulks niet opgenomen in het ontworpen artikel 14/1. In artikel 165 van verordening wordt onder meer nog het raadplegen van alle relevante belanghebbenden vereist, terwijl ook dit niet is opgenomen in het ontworpen artikel 14/2.

Om een verklaring gevraagd betreffende deze verschillen, meent de gemachtigde dat het volstaat integraal te verwijzen naar de voorwaarden zoals vermeld in de verordeningsartikelen.

De werkwijze die erin bestaat enerzijds “integraal” naar verordening (EU) nr. 1308/2013 te verwijzen, doch anderzijds wanneer dan toch elementen uit een bepaling van die verordening in het ontwerpbesluit worden hernomen, essentiële elementen ervan, zoals bijvoorbeeld de regel dat de verbindendverklaring (slechts) voor een beperkte periode kan gebeuren, niet te hernemen, is verwarrend en verdient geen aanbeveling.

Overeenkomstig artikel 288, tweede alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is een verordening verbindend in al haar onderdelen en is ze rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat. Behoudens in gevallen waarin de verordening enige marge laat voor verdere discretionaire uitvoering, betekent die rechtstreekse toepasselijkheid dat geen optreden van de lidstaten vereist is om de bepalingen ervan te integreren in hun interne rechtsorde. Bepalingen van een verordening moeten immers niet worden omgezet in het interne recht van de lidstaten. Het overnemen van bepalingen van een EU-verordening in een internrechtelijke regeling kan dan ook alleen worden gedoogd in zoverre zulks noodzakelijk is voor de leesbaarheid van eventuele internrechtelijke uitvoeringsmaatregelen, in welk geval een verwijzing naar de betrokken bepaling van de verordening (“overeenkomstig [of: onverminderd] artikel ... van verordening ...”) het geëigende middel zal zijn om de aard van die bepaling herkenbaar te houden. Bovendien, in de mate bepalingen in de internrechtelijke regeling worden opgenomen, dient in de gehanteerde bewoordingen getrouw te worden gebleven aan deze van de betrokken verordening.

16. Om in overeenstemming te zijn met de tekst van verordening (EU) nr. 1308/2013, schrijve men in het nieuw ontworpen artikel 14/2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 december 2012 “een erkende unie van producentenorganisaties” in plaats van “een unie van erkende producentenorganisaties”.

Artikel 14

17. Waar in artikel 14, 3°, van het ontwerp louter wordt verwezen naar artikel 3, 2), van verordening (EU) nr. 1151/2012, terwijl blijkens de concordantietabel het vroegere artikel 5, lid 1, van verordening (EG) nr. 510/2006 overeenstemt met zowel artikel 3, 2), als artikel 49, lid 1, van de nieuwe verordening (EU) nr. 1151/2012, stemt de gemachtigde ermee in dat deze laatste bepaling eveneens in de tekst moet worden opgenomen.

Het ontworpen artikel 19, eerste lid, dient hiermee in overeenstemming te worden gebracht.

Artikel 15

18. Gevraagd naar de verhouding tussen artikel 15 van het ontwerp en de Europese regelgeving, deelde de gemachtigde het volgende mee:

“De invoeging van artikel 19/1 is een Vlaamse keuze. Om de bepalingen rond het aanleveren van gegevens makkelijker afdwingbaar te maken, is gekozen voor een erkenning van kopers zoals die bestond in de melkquotaregeling. Het verzamelen van de gegevens wordt immers tot op heden ook verbonden aan de erkenning van de koper.

De invoeging van artikel 19/2, eerste lid vindt zijn rechtsgrond in artikel 151 van 1308/2013 wat het aantal liters betreft en in verordening nr. 657/2008 artikel 2, lid 3, wat het vet- en eiwitgehalte betreft.

De tweede en derde lid van art. 19/2 hangen samen met de erkenningsregeling van artikel 19/1.”

De gemachtigde doelt in haar antwoord allicht op artikel 2, lid 3, van verordening (EU) nr. 479/2010.

Nog om uitleg gevraagd naar de relevantie van het criterium dat, om erkend te worden, een koper zijn maatschappelijke zetel in het Vlaamse Gewest dient te hebben, verklaarde de gemachtigde wat volgt:

“De erkenning van kopers is in feite de voortzetting van de erkenning die in het kader van de melkquotaregeling bestaat, maar met dit besluit opgeheven wordt (zie artikel 1 van het ontwerp). Het Samenwerkingsprotocol tussen het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 16 juli 2004 met betrekking tot de heffing in de sector van de melk en de zuivelproducten, bepaalt dat een koper erkent wordt in het Gewest van zijn maatschappelijke zetel. Het aanknopingspunt van de maatschappelijke zetel is een logische voortzetting van het bestaande aanknopingspunt.

Een koper in twee gewesten laten erkennen, zou tot gevolg hebben dat de gegevens in twee gewesten zouden moeten aangeleverd worden. In dat opzicht wordt het gezien als een valabel aanknopingspunt.”

Deze uitleg lijkt aanvaardbaar.

19. Het derde lid van het ontworpen artikel 19/2, waarin de mogelijkheid voor het bestuur is opgenomen om, in geval van onjuiste verklaringen of bij het niet-voldoen aan de verplichtingen door de koper, een boete op te leggen, is overbodig, nu deze mogelijkheid al bestaat op grond van de artikelen 56, § 1, 1°, en 56, § 3, 1°, van het decreet van 28 juni 2013. De enkele toevoeging dat de boete “in verhouding staat tot de ernst van de onregelmatigheid” is niets meer dan een herhaling van het evenredigheidsbeginsel, dat een algemeen rechtsbeginsel is.

Het procedé van regelgeving, dat erin bestaat dat in een besluit ter uitvoering van een decreet, bepalingen van dat decreet worden overgenomen, verdient om verscheidene redenen geen aanbeveling. In de eerste plaats zijn herhalingen van die aard overbodig omdat de overgenomen decretale bepalingen hoe dan ook toepasselijk zijn. In de tweede plaats is het overnemen in eenzelfde normatieve tekst van bepalingen met een verschillende rechtskracht van aard om onduidelijkheid te scheppen omtrent het intrinsieke juridische verschil tussen die bepalingen. Tot slot kan door het overnemen van decretale bepalingen in een uitvoeringsbesluit

de verkeerde indruk worden gewekt dat de Vlaamse Regering bevoegd zou zijn om dergelijke bepalingen te wijzigen in het geval de overname niet woordelijk of volledig gebeurt. Indien de stellers van het ontwerp niettemin van oordeel zijn dat, om redenen die verband houden met de leesbaarheid en de toegankelijkheid, in de tekst van het ontwerp best bepalingen van het decreet of onderdelen ervan worden hernomen, dan dienen zij de herkomst van die overgenomen bepalingen aan te geven door een zogenaamde “overeenkomstig”-bepaling.

Artikel 16

20. In artikel 16, 2°, van het ontwerp dienen de woorden “, vierde lid,” te worden ingevoegd tussen de woorden “126quinquies” en “van”.

Artikel 18

21. Betreffende de vaststelling dat in artikel 18, 2°, van het ontwerp gewag wordt gemaakt van artikel 163 van verordening (EU) nr. 1308/2013, terwijl in de concordantietabel wordt verwezen naar artikel 157, lid 3, verwijst de gemachtigde naar haar toelichting bij de artikelen 3, 3°, en 7 van het ontwerp (zie hoger *sub* 9 en 13).

22. Nog in artikel 18, 2°, dient het woord “van” te worden ingevoegd tussen de woorden “163” en “verordening”. Tevens dient de tweede vermelding “1234/2007” te worden vervangen door “1308/2013”.

De gemachtigde stemt ermee in dat het beter zou zijn om in artikel 18, 3°, van het ontwerp te verwijzen naar artikel 210, *vierde lid*, van verordening (EU) nr. 1308/2013.

Artikel 19

23. Met artikel 19 van het ontwerp wordt beoogd om artikel 1 van het te nemen besluit in werking te doen treden op 15 mei 2015, en de artikelen 15 en 16, 3°, ervan op 1 april 2015.

Gevraagd naar de reden van die regeling van inwerkingtreding, antwoordde de gemachtigde:

“Tot 1 april 2015 worden de gegevens verzameld in het kader van de melkquotareglementering. Pas na deze datum is er nood aan inwerkingtreding van het nieuwe systeem zoals vermeld in de artikelen 15 en 16, 3°. Voor die tijd beschikken wij over de nodige info via de uitvoering van het BVR voor de berekening van de heffing.

De opheffing uit artikel 1 gebeurt op 15 mei, nieuwe erkenningsregeling al op 1 april. Dit heeft volgende redenen. Enerzijds moeten de kopers onder de melkquotawetgeving nog een aantal verplichtingen, zoals doorsturen van maandelijkse en jaarlijkse gegevens doorsturen vervullen voor deze datum, dus we kunnen het artikel niet opheffen vanaf 1 april 2015. Langs de andere zijde moeten we de gegevens van eventuele nieuwe kopers wel al vanaf 1 april 2015 krijgen. Op deze manier hebben bestaande kopers de tijd om hun erkenning te laten omzetten en kunnen nieuwe kopers zich tijdig erkennen en aan alle noodzakelijke verplichtingen voldoen. In de laatste plaats vergewissen we

onszelf ervan dat we alle noodzakelijke modaliteiten die voortvloeien uit de quotumwetgeving nog kunnen vervullen.”

Bijkomend gepolst naar de reden waarom ook niet is voorzien in een afwijkende inwerkingtreding voor artikel 10 van het ontwerp, dat toch ook voorziet in een nieuwe materiële bepaling, verklaarde de gemachtigde:

“Artikel 10 daarentegen geeft mogelijkheden voor de zuivelsector die niet waren opgenomen bij de discussies van het zuivelpakket V. 261/2012. Deze uitbreiding is er gekomen in V. 1308/2013. Dit is een extra mogelijkheid voor de sector die wij hen zonder uitstel willen bieden en daarom kiezen we hier voor een onmiddellijke inwerkingtreding.”

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Jan SMETS